

Η ιστορική βάση του ανθελληνισμού και οι διαιωνιστές!



Οι Έλληνες, για να πάνε μπροστά, πρέπει να κοιτάζουν πίσω. – Δημήτριος Καμπούρογλου
Ακούμε συχνά για το καταστροφικό δίπολο του Έλληνα, τους δύο εχθρούς του. Τον εαυτό του τον ίδιο και τον εξωτερικό εχθρό. Όμως το πέπλο που καλύπτει την οντότητα του Έλληνα δεν επιτρέπει να δει καθαρά αυτούς τους εχθρούς. Βάλθηκα λοιπόν να ερευνήσω αυτούς τους εχθρούς. Τώρα ερευνώ τους εξωτερικούς και επειδή ξέρω πως σε πολλούς είναι ο προσφιλής εχθρός, είπα να μοιραστώ μαζί σας τα ευρήματα, παραμερίζοντας το πέπλο και παρουσιάζοντάς σας τον εξωτερικό εχθρό αυτοπροσώπως, ώστε να μην μιλάτε πλέον για ένα γενικό και αόρατο εχθρό της Ελλάδας. Η ιστορία μας ξεκινάει από παλιά, αφού όπως λέει και ο **Ηλίας Δημητρακόπουλος**, οι ανθρώπινες σχέσεις έχουν βάθος. Το πρώτο μισό του 17 ου αιώνα σημαδεύεται από τους πολέμους θρησκείας μεταξύ καθολικών και προτεσταντών, ειδικά ο **Τριακονταετής Πόλεμος (1618 – 1648)**, που μαινόταν στο εσωτερικό της Γερμανίας ή, όπως ονομαζόταν τότε, Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Εκτός από θρησκευτική σύγκρουση μεταξύ καθολικών και προτεσταντών, ήταν επίσης μια μάχη εξουσίας μεταξύ των βασιλείων. Με το τέλος του 1648, η Ευρώπη είχε χωριστεί σε ένα σύστημα κυρίαρχων ανεξάρτητων κρατών που διέπονταν σε μεγάλο βαθμό από απόλυτους μονάρχες. Η Γερμανία, της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, είχε διασπαστεί κατά τη διάρκεια του Τριακονταετούς Πολέμου σε περισσότερα από 300 ξεχωριστά κράτη. Η Καθολική, (η θρησκεία του ηγεμόνα καθόριζε και τη θρησκεία του λαού) Αυστρίας της δυναστείας των Αψβούργων ήταν οι μεγάλοι χαμένοι κατά τη διάρκεια του Τριακονταετούς Πολέμου. Ο πολιτικός εκφραστής του καθολικισμού, η Αυστρία, (της δυναστείας των Αψβούργων) και η Λουθηρανική Πρωσία κατάφεραν μια χαλαρή συνομοσπονδία που ονομάζονταν Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Η προσπάθεια του βασιλιά Λουδοβίκου ΙΔ της Γαλλίας να κυριαρχήσει στην Ευρώπη απέτυχε, αλλά ο ίδιος

κατάφερε να συνθλίψει τους προτεστάντες και ενοποίησε τη Γαλλία με την απολυταρχία.

Η δυναστεία των Αψβούργων συνεχίστηκε ως το 1918. Ο όρος «Αυστριακή Αυτοκρατορία» χρησιμοποιείται επίσης για τις κτίσεις των Αψβούργων πριν από το 1804, οι οποίες δεν είχαν επίσημο συλλογικό όνομα. Από το 1804 έως 1867, οι Αψβούργοι κυβερνούσαν την «Αυστριακή Αυτοκρατορία» και το 1867 – 1918” την Αυστρο-Ουγγαρία”.

Εδώ θα δοθεί περιληπτικά η ιστορία της περιόδου λίγο πριν από την επανάσταση του 1821 έως σήμερα.

Πρώτα καλό θα ήταν να δείτε αυτό το μικρής διάρκειας παραστατικό χρονολόγιο της Δυναστείας των Αψβούργων για να μπειτε καλά στο θέμα.

Ο Κλέμενς Βέντσελ Λόταρ φον Μέττερνιχ, (1773-1859), ήταν πρίγκιπας (επί τιμή) και ένας από τους διασημότερους διπλωμάτες και πολιτικούς της Αυστριακής Αυτοκρατορίας και της Ευρώπης γενικότερα.

Κατά την 30ετή θητεία του ο Μέττερνιχ άσκησε ιδιαίτερα μεγάλη επίδραση όχι μόνο στα επί της αυστριακής πολιτικής (εξωτερικής και εσωτερικής), αλλά και επί των ευρωπαϊκών γενικά ζητημάτων. Μετά την ήττα του Ναπολέοντα, πέτυχε δια της διπλωματικής του δεινότητας την εμπέδωση της αυστριακής υπεροχής, όπου εξ ονόματος όλων των συμμάχων Ηγεμόνων της Ευρώπης υπέγραψε τη Συνθήκη των Παρισίων (1814). Στη συνέχεια αυτού με τον αέρα της εμπιστοσύνης των Ηγεμόνων προχώρησε τον επόμενο χρόνο στη χειραγώγηση των εργασιών του Συνεδρίου της Βιέννης επιτυγχάνοντας την εξουδετέρωση του ισάξιου αντιπάλου του Ταλειράνδου, εξ ου και αποκλήθηκε τότε «ο αμαξιάτης της Ευρώπης», χαρακτηρισμός εκ μέρους των διπλωματών. Σημειώνεται ότι στο συνέδριο αυτό ο Μέττερνιχ είχε έλθει σε οξεία αντιπαράθεση με τον κόμη Ιωάννη Καποδίστρια που υποστήριζε τις γαλλικές απόψεις και γενικά φιλελεύθερες αρχές.

Ο Κλήμης (κατ' εξελληνισμό) φον Μέττερνιχ επί 34 χρόνια υπήρξε ο διαιτητής σχεδόν όλων των διεθνών τότε ευρωπαϊκών υποθέσεων. Ήταν ο δημιουργός της Ιεράς Συμμαχίας και σφοδρός πολέμιος κάθε φιλελεύθερης διάθεσης εξισώνοντάς την με καταστροφή από κάθε έννοια, πολιτική, κοινωνική, θρησκευτική κ.λπ.

Ονειρευόταν να ιδρύσει κατά κάποιο τρόπο μια ομοσπονδία Αυτοκρατόρων και Βασιλέων οι οποίοι κατά τις αντιλήψεις του ήταν οι φορείς της θείας επιταγής προς ρύθμιση των τυχών των διαφόρων λαών της Ευρώπης αλλά και του κόσμου ευρύτερα, λαμβάνοντας τις διδαχές αυτές κυρίως από την Παλαιά Διαθήκη. Δεν έπαψε να караδοκεί την επαναφορά του προ της Γαλλικής Επανάστασης πολιτικού και κοινωνικού καθεστώτος στη Γαλλία. Για την Αυστρία θεωρούσε πως δεν ήταν ποτέ δυνατόν να κυβερνηθεί παρά μόνο από ένα πατριαρχικό σύστημα απολυταρχισμού.

Συνέδριο της Βιέννης

Το συνέδριο της Βιέννης ξεκίνησε την 1η Οκτωβρίου 1814 με βασικό σκοπό να συζητηθεί το μέλλον της Ευρώπης. Στο συνέδριο της Βιέννης, ο Καποδίστριας εστάλη ως το τελευταίο μέλος της Ρωσικής αντιπροσωπείας. Πολύ σύντομα, όμως, διακρίθηκε, με αποτέλεσμα να οριστεί από τον Τσάρο ως αντιπρόσωπος της Ρωσίας στις επίσημες συνεδριάσεις της Επιτροπής των Πέντε. Η Επιτροπή των Πέντε ήταν η πιο επίσημη επιτροπή του συνεδρίου, όπως θα γράφει και ο Τύπος της εποχής.

Ο Τσάρος Αλέξανδρος λοιπόν ανέθεσε στον Καποδίστρια να αντιμετωπίσει τον Υπουργό Εξωτερικών της Αυστρίας Κλέμενς φον Μέτερνιχ «Δεν έχω άλλον άνθρωπο τόσο ικανό, που θα είχε την δύναμη να αναμετρηθεί και να παλέψει στην μάχη με τον Μέτερνιχ, που θα δοθεί στη Βιέννη». Στο συνέδριο οι τέσσερις νικήτριες δυνάμεις (Αγγλία, Αυστρία, Πρωσία, Ρωσία) προσπάθησαν να χωρίσουν την Ευρώπη μοιράζοντας τις κατακτήσεις του Ναπολέοντα. Το διπλωματικό παιχνίδι ήταν πολύ σκληρό με τις συμμαχίες να αλλάζουν μέρα με την ημέρα. Ο Καποδίστριας τάχθηκε υπέρ της Γερμανικής Συμπολιτείας καταθέτοντας εμπειριστατωμένο υπόμνημα με τον τίτλο «Considerations sur l' Empire Germanique» και αντέδρασε στις επιδιώξεις της Αυστρίας και της Πρωσίας που ήθελαν την υποταγή του γερμανικού λαού.

Ο Καποδίστριας, στο συνέδριο της Βιέννης επεδίωξε να αποτρέψει οποιαδήποτε απόφαση που να αφορά τα Επτάνησα, περιμένοντας το συνέδριο του Παρισιού, όπου, όπως πίστευε, τα πράγματα θα ήταν ευνοϊκότερα. Η συνέχεια τον δικαίωσε διότι στο Παρίσι τελικά υπεγράφη η ανεξαρτησία των Ιονίων νήσων υπό την προστασία της Αγγλίας.

Στη Βιέννη, ο Καποδίστριας ίδρυσε την εταιρεία των Φίλων των Μουσών, η οποία έγινε γνωστή στην Ελλάδα ως η Φιλόμουσος Εταιρεία.

Η ίδρυση της εταιρείας των Φίλων των Μουσών ήταν ένας από τους πιο έξυπνους διπλωματικούς χειρισμούς του. Χωρίς να προκαλεί άμεσες αντιδράσεις η εταιρεία των Φίλων των Μουσών μπορούσε να διαφωτίζει την κοινή Ευρωπαϊκή γνώμη για τις συνθήκες διαβίωσης του Ελληνικού λαού κάτω από τον οθωμανικό ζυγό. Ανέλαβε την μόρφωση των νέων της Ελλάδος και τη διάδοση της παιδείας και του πνευματικού πολιτισμού στη σκλαβωμένη χώρα και διενήργησε εράνους για να σπουδάζουν οι Έλληνες στα Ευρωπαϊκά Πανεπιστήμια.

Η Φιλόμουσος Εταιρεία είχε πολύ μεγάλη απήχηση. Πρώτος συνδρομητής της ήταν ο Τσάρος Αλέξανδρος ο οποίος έδινε διακόσια Ολλανδικά Δουκάτα το χρόνο και δεύτερη συνδρομήτρια ακολούθησε η Αυτοκράτειρα, με εκατό δουκάτα. Πολλοί ηγεμόνες, ευγενείς, υπουργοί και διπλωμάτες έσπευσαν να μιμηθούν το παράδειγμα του Τσάρου της Ρωσίας. Ο μοναδικός Αυστριακός που έγινε συνδρομητής ήταν ο ίδιος ο Μέτερνιχ.

Ιερά Συμμαχία

Με τον όρο αυτό προσδιορίζεται ιδιαίτερα η μυστική αρχικά τριμερής συνθήκη που συνάφθηκε μεταξύ των Αυτοκρατόρων της Ρωσίας, της Αυστρίας και του Βασιλέα της Πρωσσίας, την οποία συνομολόγησαν και υπέγραψαν αυτοπροσώπως, στο Παρίσι στις 26 Σεπτεμβρίου του 1815. Κύριος στόχος – σκοπός της συνθήκης αυτής ήταν η αντίδραση των Αυτοκρατόρων κατά των φιλελεύθερων τάσεων που είχαν ήδη αρχίσει να εκδηλώνονται στην Ευρώπη μετά τη Γαλλική Επανάσταση το 1789.

Ψυχή και ιθύνων νους της διατήρησης της έγινε ο Αυστριακός Καγκελάριος Κλέμενς φον Μέττερνιχ, ο οποίος και μετέβαλε τελείως τους αρχικούς σκοπούς μετατρέποντάς την σε κύριο όργανο – μέσο επιβολής απολυταρχισμού και καταπολέμησης των λαϊκών ελευθεριών. Έτσι η Ιερά Συμμαχία εξελίχθηκε σε θεσμό αφενός μεν καταπίεσης των λαών αφετέρου σε σαφή λόγο επέμβασης των ισχυρών Βασιλέων στα εσωτερικά ζητήματα των ασθενέστερων χωρών, όπου εκδηλώνονταν φιλελεύθερες τάσεις. Κάτω από αυτή την έμπνευση του Μέττερνιχ που επεδίωκε συνεχώς τέτοιες επεμβάσεις αποφασίζονταν οι διάφορες περιοδικές συναντήσεις των συμμετεχόντων στη συνθήκη Αυτοκρατόρων ή των αντιπροσωπειών τους. Όμως, κύριος υπονομευτής, που επέφερε και το μεγαλύτερο πλήγμα στην Ιερά Συμμαχία υπήρξε, όσο κι αν ακούγεται περίεργο, η Ελληνική Επανάσταση του 1821 την οποία και καταπολέμησε ο Μέττερνιχ με κάθε δύναμη που διέθετε. Η Ελληνική Επανάσταση αποδεδειγμένα ήταν εκείνη που επέφερε το ουσιαστικό τέλος του ανελεύθερου θεσμού της Ιεράς Συμμαχίας. Οι επαναστάσεις που ακολούθησαν, στη Γαλλία το 1830, στο Βέλγιο το 1834 και κάποιες άλλες μικρότερες σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες απλά ολοκλήρωσαν την τελική κατάρρευσή της.

Η Νέμεση του Μέττερνιχ

Τον Οκτώβριο του 1820 συνήλθαν στο Τροπάου οι Μεγάλες Δυνάμεις. Το φλέγον ζήτημα ήταν η επανάσταση στη Νεάπολη που είχε ξεσπάσει στην Ιταλία. Ο Μέττερνιχ επιζητούσε την άμεση καταστολή της και ο Καποδίστριας πάλευε να τον αντικρούσει. Καμία απόφαση τελικά δεν ελήφθη και το συνέδριο επαναλαμβάνεται μετά από λίγους μήνες στο Λάυμπαχ, σημερινή Λιουμπλιάνα, από τις 12 Ιανουαρίου 1821 έως τον Μάιο του 1821. Εκεί η Αυστρία τελικά επέτυχε το σκοπό της και έστειλε στρατεύματα να καταπνίξουν την επανάσταση, αφού το συνέδριο απεφάσισε την καταστολή της. Την ίδια τύχη είχε και η επανάσταση στο Πεδεμόντιο.

Όσο ακόμη κρατούσαν οι εργασίες του συνεδρίου, ο Αλέξανδρος Υψηλάντης ξεκίνησε την Ελληνική επανάσταση στις 24 Φεβρουαρίου 1821 από το Ιάσιο, που ήταν τότε Ρωσικό έδαφος. Η χρονική στιγμή ήταν ίσως η χειρότερη που θα μπορούσε. Όταν οι μεγάλες δυνάμεις συνεδρίαζαν για το πώς θα καταπνίξουν τις εξεγέρσεις, η Ελληνική Επανάσταση

ξεκινούσε. Στην προκήρυξή του ο Αλέξανδρος Υψηλάντης, ο οποίος ήταν αξιωματικός του Ρωσικού στρατού, έκανε μνεία και στη Ρωσική βοήθεια. Όλες οι υποψίες των συνέδρων έπεσαν στον Τσάρο.

Στο συνέδριο του Λάυμπαχ προήδρευε ο Μέτερνιχ, το 1821, και μόλις ενημερώθηκε για της έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης φαίνεται να τον συντάραξε πολύ βλέποντας τις θεωρίες του περί της «νομιμότητας», (ορθές υπό την έννοια του κυρίαρχου και ευνομούμενου κράτους), να χάνουν όμως κυριολεκτικά έδαφος αποδοχής τους (υπό την έννοια των διαφορετικών εθνοτήτων του κυρίαρχου κράτους), από τους λαούς που επιθυμούσαν την αυτοδιάθεση τους, σημείο που δεν μπόρεσε ποτέ να διαχωρίσει και ν' αντιληφθεί επειδή είχε την Οθωμανική Αυτοκρατορία μέσα στα σχέδια του (ως αντισταθμιστικό παράγοντα για την ισορροπία των δυνάμεων και η Ελλάδα του χάλασε τα σχέδια). Αυτό το σημείο ήταν και ο κύριος λόγος που κατέστησε το μεγάλο όνομα της διπλωματίας παροιμιώδη μισέλληνα και τον έθεσε σε έκδηλη αντιπαράθεση με όλο τον πολιτισμένο κόσμο της εποχής του.

Ο Καποδίστριας συντάσσει επιστολή αποκηρύσσοντας το κίνημα του Υψηλάντη, ώστε να καθησυχάσει τους συμμάχους, αλλά και να πείσει τους Τούρκους ότι το κίνημα του Υψηλάντη ήταν κάτι μεμονωμένο και η Ρωσία δεν βρισκόταν από πίσω. Η Επανάσταση μεταδίδεται και στην Πελοπόννησο. Ο Μέτερνιχ κατέθεσε πρόταση για την καταστολή όλων των επαναστάσεων στην Ελλάδα, τον Μάιο του 1821. Ο ίδιος θριαμβολογώντας έγραφε: «Μέσα σε έξι εβδομάδες τελειώσαμε δύο πολέμους και καταπνίξαμε δύο επαναστάσεις. Ας ελπίσουμε ότι και η τρίτη, αυτή που ξέσπασε στην Ανατολή, δεν θα έχει καλύτερη τύχη». Η Ελληνική Επανάσταση ήταν χαμένη. Τα στρατεύματα των συμμάχων είχαν εντολή να καταπνίξουν κάθε εστία εξέγερσης. Ο Καποδίστριας καθησύχασε τους συμμάχους και κατόρθωσε στη διακήρυξη των συνέδρων (12 Μαΐου 1821) στην οποία καταδικάζονταν όλα τα επαναστατικά κινήματα, να μην συμπεριληφθεί η Ελληνική Επανάσταση.

Ήταν μία από τις δυσκολότερες – και ίσως η μεγαλύτερη – διπλωματικές επιτυχίες του Καποδίστρια. Ήταν μία από τις μεγαλύτερες προσφορές του στο Ελληνικό Έθνος, αν μάλιστα σκεφτούμε τις δυσμενείς συνθήκες και το ανθελληνικό πνεύμα που επικρατούσε ανάμεσα στους συνέδρους. Ο Καποδίστριας με τους διπλωματικούς του χειρισμούς έσωσε την Ελληνική Επανάσταση εν τη γενέσει της.

Κάτω από αυτή την ταραχή ο Μέτερνιχ, που ανέλαβε το ίδιο έτος καγκελάριος, έσπευσε να καταπνίξει την όποια εκδήλωση φιλελευθερισμού των Ελλήνων πείθοντας και τον Τσάρο ν' αποκηρύξει τον πρίγκιπα Αλέξανδρο Υψηλάντη. Ο δε Τσάρος θορυβηθείς επιπρόσθετα και από τους αφορισμούς του Πατριάρχη της Κωνσταντινούπολης προσπαθώντας να αποσείσει τις όποιες υπόνοιες περί αυτού εύνοιες αποκήρυξε τον

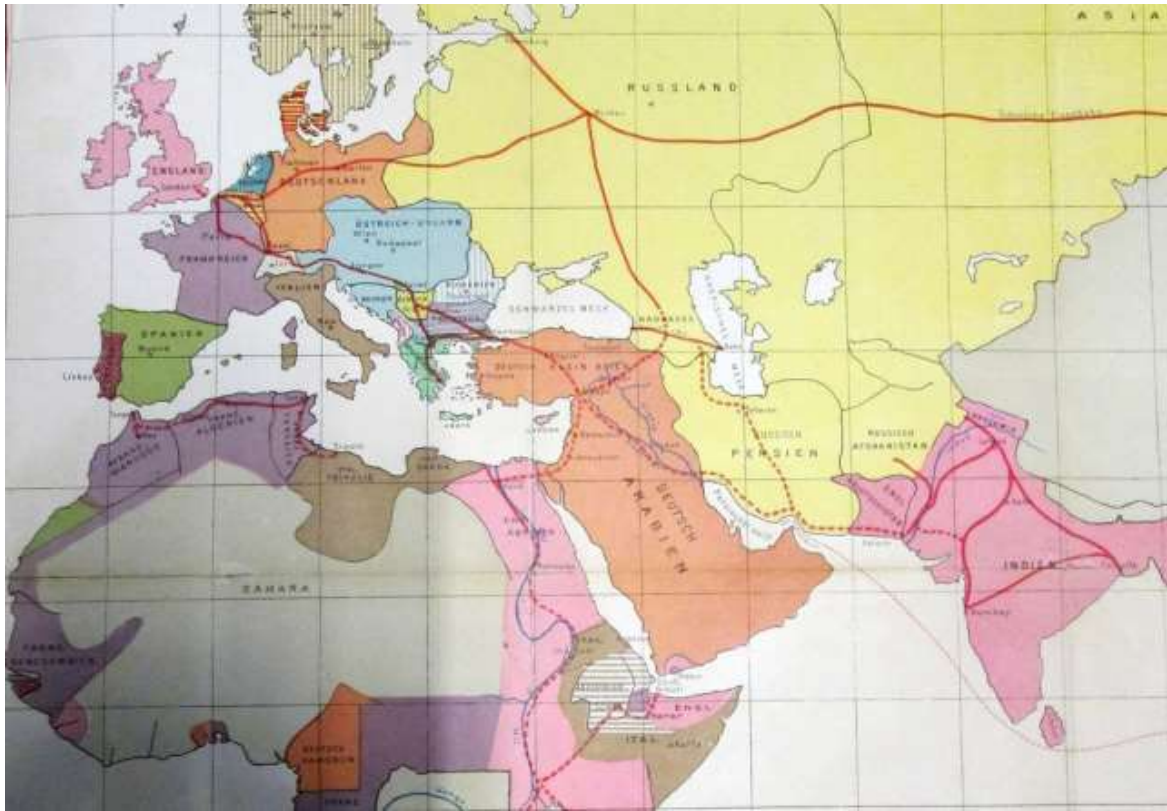
Υψηλάντη. Ο Μέττερνιχ όμως δεν περιορίστηκε σ' αυτό, αλλά διέβαλε προς όλες τις Αυλές της Ευρώπης το θέμα των Ελλήνων ενάντια και στο φιλελληνικό ρεύμα της εποχής. Ακόμα και όταν έβλεπε ότι ο αγώνας των Ελλήνων άρχισε να αποδίδει και υπέρ του να συνενώνονται οι στόλοι της Ρωσίας, Γαλλίας και Αγγλίας υπήρξε η τροχοπέδη της δημιουργίας ελεύθερου ελληνικού κράτους επιβάλλοντας τη θέσπιση έστω «κράτους κατ' εντολή» υπό την επικυριαρχία των Μεγάλων Δυνάμεων. Η επανάσταση που ακολούθησε το 1830 στην Ισπανία καθώς και εκείνες στην Ιταλία και Γερμανία δεν στάθηκαν ικανές ούτε και τότε για ν' αντιληφθεί έστω και κατ' ελάχιστο τη σύγχρονη πραγματικότητα. Αργότερα, στους βαλκανικούς πολέμους, η Γερμανική οικονομία έχει διεισδύσει δυναμικά στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Το 1913, ο αγγλόφιλος βασιλιάς Γεώργιος δολοφονείται για να τον διαδεχθεί ο φιλογερμανός Κωνσταντίνος, του οποίου η σύζυγος ήταν αδελφή του αυτοκράτορα Κάιζερ!

Ο δολοφόνος "πέφτει" από το παράθυρο για να χαθεί κάθε στοιχείο ενοχοποίησης του Αυστροουγγρικού δαχτύλου.

(Σε εκδήλωση στη Γερμανία, ο βασιλιάς της Ελλάδας Κων/νος, παραβρίσκεται με Γερμανική στολή)

Σήμερα είναι γνωστά τα σχέδια που είχε η Γερμανο-Αυστριακή ομοσπονδία για τον κόσμο!

Στους χάρτες φαίνονται καθαρά! Χαρακτηριστικό είναι ότι την Τουρκία την θεωρούσαν δική τους! Δείτε τους χάρτες σε μεγέθυνση!





Δεν είναι αμέσως σαφές τι είναι τόσο διαφορετικό σε αυτό το χάρτη, μέχρι να δούμε πιο προσεκτικά τι είναι γραμμένο. Στη θέση της Τουρκίας έπρεπε να είναι: «η Γερμανική Μικρά Ασία» “Deutsch-Klein Asien”. Σε σχέση με αυτό, οι άλλες αλλαγές φαίνονται αρκετά μικρότερες. Η Ελλάδα παίρνει τη Θράκη, αλλά η Αυστρο-Ουγγαρία παίρνει τη Θεσσαλονίκη. Το Μαυροβούνιο καταλαμβάνει την Αλβανία και στη Ρωσία δίδεται μια ναυτική βάση στην Κρήτη (Σούδα). Οι χάρτες αυτοί εμφανίστηκαν ως συμπλήρωμα στο έργο του Adolf Guyer-Zeller, 1897 Der Türkenherrschaft Ende, ή “το τέλος της Τουρκοκρατίας.” Ο Guyer-Zeller ήταν ένας Ελβετός μεγιστάνας στις οδικές-σιδηροδρομικές συγκοινωνίες ο οποίος, όπως αποκαλύπτουν αυτοί οι χάρτες, έδειξε ζωνήρο ενδιαφέρον για τη σύνδεση του γερμανικού μπεριαλισμού με σιδηροδρομικές διαδρομές.

Οι Βούλγαροι ως σύμμαχοι των Γερμανών (που ανέκαθεν έως και το Β΄ ΠΠ ήταν

υποχείρια των) κατέλαβαν αναίμακτα την περιοχή της Ανατ. Μακεδονίας, χωρίς καν να υπάρχει κάποια εμπόλεμη κατάσταση μεταξύ Ελλάδος και Βουλγαρίας, λόγω της φιλοβασιλικής κυβέρνησης των Αθηνών. Έρχεται ξανά ο Βενιζέλος. Με κυβέρνηση στη Θεσσαλονίκη κήρυξε έκπτωτο τον Κωνσταντίνο. Ο Βενιζέλος αφορίστηκε από την εκκλησία! Ο τελευταίος αυτοκράτορας των Αψβούργων ανατρέπεται το 1918. Η Αυστρία ανακηρύσσεται σε δημοκρατία.

Μέσα σε αυτό το κλίμα μεγάλωσε ο Κόμης Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergi.



Το 1923 δημοσίευσε το βιβλίο Pan-Europa που περιείχε ένα κουπόνι συμμετοχής για το κίνημα Pan-Europa. Το κίνημα του Coudenhove-Kalergi πραγματοποίησε το πρώτο του συνέδριο στη Βιέννη το 1926.

Το 1950 ο Coudenhove-Kalergi τιμήθηκε με το πρώτο Karlspreis (Βραβείο Καρλομάγνος), που δίνεται από τη γερμανική πόλη του Άαχεν σε ανθρώπους που συνέβαλαν στην ευρωπαϊκή ιδέα και την ευρωπαϊκή ειρήνη. Το 1978 το έδωσαν στον Καραμανλή, το 1987 στον Κίσσινγκερ, το 2008 στη Μέρκελ το 1999 Tony Blair, το 2000 Bill Clinton και το 2011 στον Jean-Claude Trichet).

Το 1955 ο Coudenhove-Kalergi πρότεινε την Ωδή στη Χαρά του Μπετόβεν, σαν την μουσική για τον ευρωπαϊκό ύμνο, μια πρόταση που το Συμβούλιο της Ευρώπης δέχτηκε 16 χρόνια αργότερα.

Όταν το 1972 πέθανε ο Coudenhove-Kalergi, την προεδρία της Διεθνούς Ένωσης Pan-Europa ανέλαβε ο Otto von Habsburg αρχηγός του οίκου τα Αψβούργων, δηλαδή του μεγαλύτερου οίκου βασιλέων και αυτοκρατόρων της Ευρώπης.

Στο ρόλο του προέδρου της Διεθνούς Ένωσης Pan-Europa ο Otto von Habsburg επέδειξε ιδιαίτερο έργο με θαυμαστό ζήλο.

Πέρα από το Σιδηρούν Παραπέτασμα η Pan-Europa είχε επαφές με οργανώσεις πολιτικών δικαιωμάτων στην Πολωνία, όπως το συνδικάτο “Αλληλεγγύη”, “Χάρτα 77” και εκκλησιαστικά ιδρύματα, καθώς και στην Ουγγαρία, στην πρώην Γιουγκοσλαβία, Τσεχοσλοβακία καθώς και στα κράτη της Βαλτικής. (θυμηθείτε το άρθρο Ελλάδα 2, 3 ή 4;) Οι υπόγειες εργασίες της pan-European, έλαβαν μία ώθηση μέσα από την ισχυρή υποστήριξη του Πολωνού Πάπα Ιωάννη Παύλου Β’ και του Επισκόπου του Augsburg Josef Stimpfle, οι οποίοι ήταν συνδεδεμένοι ολόκληρη τη ζωή τους με το κίνημα Pan-

Europa.

Ηγέτες της Κεντρικής Ευρώπης, όπως ο Vaclav Havel στην Τσεχική Δημοκρατία, ο Vitautas Landsbergis στη Λιθουανία ή ο France Bucar στη Σλοβενία υποστήριξαν το έργο που έγινε στις χώρες τους από την Pan-Europa και ανέλαβαν ηγετικούς ρόλους.

Έτσι, το “πικνίκ της Pan-Europa” ήταν μια “ειρηνευτική διαδήλωση” που πραγματοποιήθηκε στα αυστρουγγρικά σύνορα κοντά στην πόλη Sopron στις 19 Αυγούστου 1989, όπου περισσότεροι από 600 ανατολικογερμανοί πέρασαν στην δύση και ήταν ένα σημαντικό γεγονός που οδήγησε στην πτώση του Σιδηρού Παραπετάσματος και την επανένωση της Γερμανίας. Οργανώθηκε από τον Otto von Habsburg και Imre Rozsgay. Σύμφωνα με αυτά που διαβάζω στην ιστοσελίδα του κινήματος, σήμερα πάνω από 120 μέλη του κοινοβουλίου της Ευρώπης είναι μέλη της Pan-Europa.

Θεμελιώδη Διακήρυξη της Διεθνούς Γενικής Συνέλευσης της Ένωσης Pan-Europa στο Στρασβούργο 1995. (Σε χώρους κτιρίων της ΕΕ)

Αυτό που κάνει εντύπωση πάντως στην ιστοσελίδα είναι ότι αναφέρει το FYROM ως Μακεδονία. Πως γίνεται, ώστε η σχετιζόμενη με την ΕΕ ένωση Pan-Europa να μην σέβεται ένα θέμα όπως η ονομασία ΦΥΡΟΜ ;

Μα αυτοί είναι η καρδιά του σπόρου που προέκυψε από τη ένωση Καθολικών και Δυναστειών, που εξουσίαζαν την κεντρική Ευρώπη για αιώνες και κάνουν ακόμα σχέδια για το μέλλον. Αυτοί είναι οι σύγχρονοι ανθέλληνες. Από φεουδάρχες του μεσαίωνα, σε δυνάστες της αναγέννησης και με άλλες σύγχρονες μορφές τώρα. Είναι λογικό η ελίτ τόσους αιώνες στην εξουσία να τα έχει όλα υπό έλεγχο.

Η δεξιά πτέρυγα των χριστιανοδημοκρατών και των φιλελεύθερων είναι η κομματική ταυτότητά τους. Η παραπάνω κλίκα αποτελεί το κύκλο των ελίτ της Ευρώπης. Οι ευγενείς, οι φεουδάρχες και οι βασιλιάδες της Ευρώπης! Στην Ελλάδα ο θεσμός του βασιλείου δεν λείπει και πολλά στον Έλληνα και για αυτό δεν δίνει καμιά ιδιαίτερη σημασία. Σε αντίθεση με τα φαινόμενα, είναι πρωτεύον παράγοντας αν, αφού, είμαστε σε άμεση εξάρτηση ή συσχέτιση από την Ευρώπη. Τα βασίλεια αποτελούν την βάση της σύγχρονης φεουδαρχίας στην Ευρώπη, από τις εγκαθιδρυμένες βασιλευόμενες δημοκρατίες (Μ. Βρετανία, Ισπανία, Σουηδία, Δανία, Νορβηγία, Ολλανδία, Βέλγιο) και όπου δεν υπάρχουν βασίλεια υπάρχουν: το μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου και μετά τα πριγκιπάτα (Μονακό, Λιχτενστάιν, Ονδούρα), και ένα αυτόνομο παπικό κράτος του Βατικανού.

Δuo λόγια παραπάνω για τον ιδρυτή της Pan-Europa.

Ο Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergi στο βιβλίο του, Praktischer Idealismus (Πρακτικός Ιδεαλισμός (1925)) έγραφε:

“Ο άνθρωπος του μέλλοντος θα είναι μικτής καταγωγής. Οι σημερινές φυλές και τάξεις σταδιακά θα εξαφανιστούν εξαιτίας της εξαφάνισης του χώρου, του χρόνου, και των προειλημμένων αποφάσεων (πεπρωμένο;,:). Η Ευρασιατική φυλή μιγάδων του μέλλοντος, παρόμοια με την εμφάνιση της στους αρχαίους Αιγυπτίους, θα αντικαταστήσει την πολυμορφία των λαών με την διαφορετικότητα των ατόμων.”

«Η Ευρώπη, αντί να καταστρέψει τον ευρωπαϊκό εβραϊσμό, παρά τη θέλησή της εξευγένισε, και εκπαίδευσε αυτό το λαό σε μελλοντικό ηγέτη-έθνος μέσω αυτής της τεχνητής διαδικασίας επιλογής. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτός ο λαός, που διέφυγε τα γκέτο-και τις φυλακές, εξελίχθηκε στην πνευματική αριστοκρατία της Ευρώπης. Κατά συνέπεια, μια ελεήμων πρόνοια πρόσφερε στην Ευρώπη μια νέα φυλή ευγενών με τη Χάρη του Πνεύματος. Αυτό συνέβη όταν η φεουδαρχική αριστοκρατία της Ευρώπης ήταν ετοιμόρροπη, και χάρη στην εβραϊκή χειραφέτηση».

Ρητό του: “Βιώνουμε την πιο επικίνδυνη επανάσταση στην παγκόσμια ιστορία: η επανάσταση του κράτους έναντι του ανθρώπου. Διανύουμε τη χειρότερη ειδωλολατρία όλων των εποχών... τη θεοποίηση του κράτους” (Totaler Mensch – totaler Staat). Υποστήριξε τον Engelbert Dollfuss (1892 – 1934), ένα Αυστριακό πολιτικό του Χριστιανικού Κοινωνικού και Πατριωτικού Μετώπου. Έγινε Ομοσπονδιακός Καγκελάριος το 1932 εν μέσω μιας κρίσης της συντηρητικής κυβέρνησης. Στις αρχές του 1933, ο ίδιος έκλεισε το κοινοβούλιο, απαγόρευσε το αυστριακό ναζιστικό κόμμα και ανέλαβε δικτατορικές εξουσίες. Καταστέλλοντας το σοσιαλιστικό κίνημα, τον Φεβρουάριο του 1934 εδραίωσε την επικράτηση του “αυτροφασισμού” μέσα από το αυταρχικό Σύνταγμα της Πρωτομαγιάς. Ο Dollfuss δολοφονήθηκε στο πλαίσιο μιας αποτυχημένης απόπειρας πραξικοπήματος από τους ναζιστές πράκτορες το 1934. Το καθεστώς του διατηρήθηκε μέσα από το Μέτωπο Stresa μέχρι την προσάρτηση από τον Αδόλφου Χίτλερ της Αυστρίας το 1938.

Γενεαλογία

Η οικογένεια Coudenhove χρονολογείται από το Δουκάτο του Μπραμπάντ. Ευγενής και σταυροφόρος ο Gerolf I de Coudenhove (πέθανε το 1259). Αφού πολέμησε δίπλα στους Αψβούργους στην ολλανδική Εξέγερση, κατευθύνθηκε προς την Φλάνδρα πριν οι Αψβούργοι και οι Coudenhoves οδηγηθούν στην Αυστρία από τον εν λόγω πόλεμο.

Το Καλλέργης σαν μέρος του ονόματός του έχει την ακόλουθη ιστορία.

Οι Καλλέργηδες, απόγονοι του Νικηφόρου Φωκά της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, ήταν για μία περίοδο άρχοντες της Κρήτης. Δημιούργησαν το επώνυμό τους “Καλλέργης” τον 13ο αιώνα, από το Καλόν Έργον.

Ο Ιωάννης Καλλέργης, (πρώτος εξάδελφος του στρατηγού Δημητρίου Καλλέργη

(επανάσταση 1843) διπλωμάτης και αξιωματικός στην αυλή του Ρώσου υπουργού εξωτερικών Nesselrode, παντρεύεται το 1839 την όμορφη ανιψιά του υπουργού Marie Nesselrode, πολωνικής καταγωγής. Άγνωστο γιατί, δεν θ' απαρνηθεί ποτέ το κρητικό της επίθετο ως το τέλος της ζωής της, ακόμη και όταν θα χωρίσει τον Καλλέργη και θα ξαναπαντρευτεί θα ονομάζεται Marie von Muchanow – Kalergi.

Από το γάμο αυτό γεννήθηκε μια κόρη, που έφερε ακριβώς το ίδιο όνομα, Marie Kalergi, η οποία παντρεύεται στο Παρίσι το γόνο της αριστοκρατικής οικογένειας από τη Φλάνδρα του Βελγίου Franz Coudenhove στις 27 Ιουνίου 1857.

Η γη τους έτσι συνδυασμένη περιελάμβανε το κτήμα Zamato στα Καρίνθια βουνά, το κάστρο του Ottensheim και το κτήμα Ronsperg με το κάστρο. Ο Franz και η Μαρία έκαναν 6 παιδιά. Ένα εκ των 6 τέκνων ο Heinrich Johann Maria von Coudenhove-Kalergi (1859 – 14 Μαΐου 1906), επίσης γνωστός ως Heinrich Coudenhove-Kalergi και μέχρι το 1903 Κόμης von Coudenhove, ήταν Αυστριακός διπλωμάτης και ταξιδιώτης. Γεννήθηκε στη Βιέννη και πέθανε το Roběžovice. Μιλούσε 18 γλώσσες (συμπεριλαμβανομένων των Τουρκικών, Αραβικών, Εβραϊκών και Ιαπωνικών) και οι αποσπάσεις του περιελάμβαναν την Αθήνα, το Ρίο ντε Τζανέιρο, την Κωνσταντινούπολη και το Μπουένος Άιρες. Έγινε αναπληρωτής Υπουργός της Αυστρίας-Ουγγαρίας στην Ιαπωνία, όπου παρέμεινε για 4 χρόνια, μελετώντας τον Βουδισμό και **παντρεύτηκε μια γαπωνέζα, τη Mitsuko. Έκαναν 7 παιδιά, ένας εκ των οποίων ο Richard Nikolaus Graf von Coudenhove-Kalergi.**

Στην ιστοσελίδα της Pan-Europa, διαβάζοντας κάποιος την ιστορία του κινήματος και το έργο του κινήματος, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι εκείνοι έχουν φτιάξει την ΕΕ. Ο Alain Terrenoire, ο τρίτος πρόεδρος στην ιστορία της Ένωσης Pan-Europa έθεσε επίσης φιλόδοξους μελλοντικούς στόχους για το κίνημα: Την ολοκλήρωση της γεωγραφικής και πολιτικής ενοποίησης όλης της Ευρώπης εντός της Ευρ. Ένωσης και την ανάπτυξή της σε μια διεθνούς δυναμικής και αποτελεσματικότητας υπερδύναμη της ειρήνης. Επειδή έχει ενδιαφέρον να δει κάποιος ποια ονόματα εμπλέκονται με αυτό το κίνημα, μετέφρασα το “ιστορία” και “πρόγραμμα” της ιστοσελίδας και θα το δημοσιεύσω αργότερα.

Αψβούργοι

Η μοναρχία των Αψβούργων (ή Αυτοκρατορία των Αψβούργων) που καλύπτει τα εδάφη που διέπονται από την κάτω αυστριακή Βουλή των Αψβούργων (1278-1780), και στη συνέχεια από το διάδοχο των Αψβούργων-Lorraine (από το 1780), μεταξύ 1526 και 1867/1918. Πρωτεύουσα ήταν η Αυτοκρατορική Βιέννη, εκτός από 1583 έως 1611, που μετακόμισε στην Πράγα. Από 1804 έως 1867, οι Αψβούργοι κυβερνούσαν την «Αυστριακή Αυτοκρατορία» και το 1867 – 1918 “την Αυστρο-Ουγγαρία”



Από τα χρόνια 1445 έως το 1792 ο επικεφαλής της οικογένειας των Αψβούργων εκλεγόταν κανονικά αυτοκράτορας της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Οι δύο εγγονοί του αυτοκράτορα Μαξιμιλιανού, Charles και Ferdinand, αντίστοιχα, κληρονόμησαν το θρόνο της Ισπανίας, της Ουγγαρίας και της Βοημίας. Τεράστιες εκτάσεις γης σε περιοχές, που περιλαμβάνουν τις χώρες της Γερμανίας, Αυστρίας, Τσεχίας, Ουγγαρίας, Γαλλίας, Ελβετίας, βόρεια Ιταλία, ανήκαν ιδιοκτησιακά στην οικογένεια των Αψβούργων.

Ο Otto von Habsburg ιπότης της Μάλτα, μέλος του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου.

Από το 1936 ο Otto von Habsburg ήταν μέλος του κινήματος Pan-european και από το 1957 Αντιπρόεδρος. Μετά το θάνατο του ιδρυτή ανέλαβε το 1973 ως Πρόεδρος του Διεθνούς Γραφείου την καθοδήγηση της Ένωσης Pan-europan. Ανέπτυξε την οργάνωση σε ένα μαζικό κίνημα για μια ελεύθερη, χριστιανική, κοινωνική και ενωμένη Ευρώπη και το έκανε σαν συνήγορος για τους ανθρώπους της Κεντρικής και Ανατ. Ευρώπης-από τα κομμουνιστικά καθεστώτα καταστολής.

Εγκατεστημένος στη Γερμανία, έγινε μέλος της Χριστιανικής Κοινωνικής Ένωσης (CSU), το αδελφό κόμμα των δεξιών της Βαυαρίας, της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης Κόμματος (CDU). Εξελέγη στο Ευρ. Κοινοβούλιο για το CSU και έμεινε για 20 χρόνια από το 1979 ως βουλευτής του Ευρ. Κοινοβουλίου για τη Βαυαρία, για να γίνει το ισοδύναμο του “πατέρα του σπιτιού” ως το παλαιότερο μέλος. Έντονος υποστηρικτής υπέρ της πολιτικής ένωσης και την προς ανατολάς διεύρυνση της ΕΕ προς τις χώρες που κάποτε κυβερνούσαν οι πρόγονοί του. Το 1988, οι Αψβούργοι συγκρούστηκαν με το Rev Ian Paisley, τότε βουλευτής του Ευρ. Κοινοβουλίου, μετά που ο Paisley ονόμασε την επίσκεψη του Πάπα Ιωάννη Παύλου Β΄, Αντίχριστο. Ένα χρόνο αργότερα οι Αψβούργοι βοήθησαν την οργάνωση του «pan-European πικνίκ» στα αυστρουγγρικά σύνορα, το καλοκαίρι του 1989, ένα από τα γεγονότα που οδήγησαν στην πτώση του Τείχους του Βερολίνου και την κατάρρευση του σοβιετικού κομμουνισμού. Στις 4 Ιουλίου 2011 πέθανε ο Otto von Habsburg.

aienaristeyein

Αναρτήθηκε από Λόγιος Ερμής

Πηγή: http://www.logiosermis.net/2013/09/blog-post_4716.html#ixzz31Kb3fZ6l